

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΙ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝΗ

[Ὁ ἐν Ρώμῃ τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένος ἀξιάγαστος φίλος καὶ συνεργάτης κ. Κώστας Καιροφύλας, ζακύνθιος τὴν πατρίδα, εἶνε ἤδη λίαν γνωστός εἰς τε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ « Ἡμερολογίου » καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ καὶ ὠραίων δημοσιευμάτων εἰς τὰ ἡμερήσια καὶ περιοδικὰ ἑλληνικὰ φύλλα. Ἐγκρατῆς, ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐκ Ζακύνθου συνάδελφοί του, τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ἐγκύπτων εἰς τὰς καλλονὰς καὶ τὰ θέλητρα αὐτῆς, προσπαθεῖ νὰ καθιστᾷ γνωστὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐπιτυχῶν του μεταφράσεων τὰ κάλλιστα τῶν προϊόντων τῆς συγχρόνου ἰταλικῆς Μούσης. Ἐν μικρῶν δραματικῶν ἀριστοῦργημα τοῦ Ugo Ojetti ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἐνα γαρύφαλλο », καταχωριζόμενον ἐν σελ. 266 τοῦ ἀνά χειρὸς τόμου, μετέφρασε χάριν τοῦ Ἡμερολογίου μὲ τόσῃ ψυχολογικῇ δυνάμει καὶ τέχνῃ περὶ τὴν φυσικότητα τῶν διαλόγων, ὥστε νὰ ἀμιλλᾷται ἢ μετὰφρασις πρὸς τὸ πρωτότυπον. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ ἐντροφησούν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χαριτωμένου δραματίου καὶ θὰ κρίνουν τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν τοῦ μεταφραστοῦ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κάτωθι παρατιθέμενον πεζογράφημα, τὸ πλήρες ὠραίων εἰκόνων καὶ φιλοσοφικῶν ἰδεῶν, θὰ ἀναγνωρίσωσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Καιροφύλα ἕνα τῶν δοκιμωτέρων ἐν τῇ ξένῃ ἑλλήνων λογογράφων.]

ΠΕΡΙΚΟ ΡΩΛΟΪ

Θάνατε, γεροκαπετάνιο, εἶνε καιρὸς πειά !
Σήκωσε τὴν ἄγκυρα ! Αὐτὸς ὁ τόπος μοῦ
γεννᾷ ἀηδία. Ἄπλωσε τὰ πανιά, Χάρε !
Μπωδελαίρ.

ΕΙΝΕ στὸν τοῖχο τῆς κἀμαρᾶς μου ἕνα γέρικο ῥωλόϊ σταματισμένο.

Καὶ χρόνια τώρα δείχνει αἰωνίως ἐπτὰ ὥρες.

Ὅλα τ' ἄλλα ῥωλόγια τοῦ σπιτιοῦ, τῆς χώρας ὅλης, δουλεύουν καὶ χτυποῦν τακτικά, κινοῦνται καὶ ζοῦν ἄρμονικὰ — μὰ τὸ γέρικο ῥωλόϊ τῆς κἀμαρᾶς μου, μὲ τὴν κίτρινη σκιά ἀπὸ τὴν πολυκαιρία πλάκα του, μέσα στὸ μαῦρο του κυβοῦρι θαμμένο, στέκει ἤρεμο καὶ ἀκίνητο — πιστὸ στὴν ὥρα ἐκεῖνη ποῦ γιὰ στερνὴ φορὰ ἐκτύπησεν.

Ἡ σπιτονοικοκυρά μου, ἓνα γέρικο ἀρχοντικό ἐρείπιο κι' αὐτή, μοῦπε πῶς τὸ βωλόϊ αὐτὸ τὸ σταμάτησε τὴν ὥρα ποῦ πέθανε ὁ σύζυγός της.

Κι' ἔχουν περάσει εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη—κι' ἔμεινε ἄφωνο καὶ ἀκίνητο τὸ φτωχὸ βωλόϊ.

Κι' ἔμεινε πιστὸ στὴν ὥρα ἐκείνη ποῦ στερνὴ ἐκτύπησε.

Μὰ κάθε δώδεκα ὥρες εἶνε μιὰ στιγμή ποῦ τὸ φτωχὸ παραμελημένο βωλόϊ φαίνεται σὰν νὰ ξυπνᾷ καὶ νὰ ξαναζῆ μαζί με τ' ἄλλα, σὰν νὰ μπαίνη κι' αὐτὸ στὴν ἀρμονία ποῦ ὄλα κινεῖ στὸν κόσμο.

Ὅταν ὅλες ἡ σφαῖρες δείχνουν τὲς ἑπτὰ καὶ τὰ στριγκλιάρικα ἢ ἀσημένια κτυπήματα τῶν ἄλλων βωλογιῶν ἀντηχοῦν, τότε καὶ τὸ γέρικο τῆς κάμαράς μου βωλόϊ καμώνεται σὰν ν' ἀκολουθᾷ κι' αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ βροδὸλημα.

Δυὸ φορές τὴν ἡμέρα—σὲ δυὸ φευγαλέες στιγμές—ἡ νεκρὴ ἐκείνη μηχανὴ λαδαίνει μέρος στὴ ζωὴ κι' ἡ σκουριασμένη νεκρότη της φαίνεται σὰν νὰ ρίχνεται μέσα στὴν κίνησι τῆς ζωῆς.

Γιὰ τὴ στιγμή ἐκείνη—μὰ μονάχα ἐκείνη—τὸ ἀκίνητο βωλόϊ λέει τὴν ἀλήθεια.

Μὰ μόλις ἡ σφαῖρες τῶν ἄλλων βωλογιῶν περάσουν τὸ σημάδι αὐτό, μόλις σβυσθῆ καὶ τὸ στερνὸ ἀντιάλισμα τῶν ἄλλων βωλογιῶν σὰν ἀτμός, τότε νοιώθω πῶς τὸ φτωχὸ τῆς κάμαράς μου βωλόϊ εἶνε νεκρὸ καὶ πῶς οἱ κτύποι, ἡ φωνὲς τῶν ἄλλων βωλογιῶν, δὲν κατῶρθωσαν νὰ τὸ σηκώσουν ἀπὸ τὸν ἀνεξύπνητο λήθαργό του.

Καὶ γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀγαπῶ τόσο τὸ γέρικο βωλόϊ ποῦ μ' ἐπιμονὴ τόσα χρόνια τώρα στέκει σταματισμένο.

Μ' ἀρέσει καὶ τ' ἀγαπῶ, γιατί διάλεξε μιαν ὥραν νὰ κοιμηθῆ γεμάτη μελαγχολία—τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, ποῦ λές κι' ὁ οὐρανὸς δανεῖζεται λίγο φῶς ἀπὸ τὴ γῆ.

Καὶ περισσότερο μ' ἀρέσει καὶ περισσότερο τ' ἀγαπῶ, γιατί σ' αὐτὸ μέσα βλέπω νὰ καθρεφτίζεται ὁ ἑαυτός μου, νοιώθω τὸ ΕΓΩ μου νὰ ξαναζῆ σ' αὐτὸ τὸ πεθαμμένο βωλόϊ.

Ἡ τύχη του εἶνε ὅμοια με τὴ ζωὴ—ὅπως τὴν ὄνειρεύομαι ἐγὼ—καὶ ἡ ζωὴ μου μοιάζει λιγάκι με τὸ θάνατό του.

II

Ἡ ὕπαρξι μου εἶνε ἓνα σύνολο ἀπὸ διαλείμματα σιγῆς καὶ ὕπνου καὶ θανάτου, ποῦ κάποτε τὰ διακόπτουν ξαφνικὰ τινάγματα μιᾶς ἀπατηλῆς ζωῆς. Κι' ἐγὼ—σὰν τὸ φτωχὸ βωλόϊ, χρόνια τώρα στέκω ἀκίνητος σ' ἓναν ἴσκιό διάφανο. Τὸν περισσότερο καιρὸ ἡ ζωὴ μου εἶνε ἀδειανή, κοινὴ, συνειθισμένη, γεμάτη ἀπὸ ἀνόητες εὐτυχίες καὶ κοκκαλιάρικα φαντάσματα χιμαιρῶν.

Σχεδὸν πάντα εἶμαι ἄνθρωπος σὰν ὄλους τοὺς ἄλλους, νοιώθω πῶς εἶμαι τέκνον τῆς γῆς καὶ σέρνομαι μέσα στὸ χαντάκι τῆς ζωῆς ἀποκοιμισμένος—μὲ κινήματα αὐτόματα, ποῦ μᾶς τὰ ἐδίδαξε τὸ κάτι τί ἐκείνο ποῦ κι' ἐγὼ κι' ἐσεῖς κράζουμε «ΖΩΗ».

Ἄλλ' ἐγὼ ξεύρω ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον στὸν κόσμον ποῦ νὰ δίνη τῇ φόρμα στὴ ζωῇ. Στὸν κόσμον εἶνε γλυκειᾶς φωνῆς ποῦ μιλοῦν πάντα χωρὶς νὰ τὲς γνοιᾶξῃ ἂν ἄλλοι. τὲς ἀκοῦν, καὶ μεγάλες καρδιᾶς ποῦ κτυποῦν—καὶ κτυποῦν δυνατὰ-δυνατὰ σὰν Κύκλωπες ποῦ σπάζουν πέτρες πελώριες μέσα στὲς μυστικὲς σπηλιᾶς—καὶ φλέβες ποῦ ἀναπηδοῦν γοργῆς σὰν φουσκωμένα ποτάμια.

Καὶ ὑπάρχουν στὸν κόσμον κονσέρτα ἀπέραντα ἀπὸ ἀγέρα καὶ θάλασσα, καὶ ὑπάρχουν στὸν κόσμον χοροὶ ψηλῶν καὶ τρεμουλιαστῶν δένδρων ποῦ ἀντιλαλοῦν καὶ ψάλλουν εἰς ἄπειρες νυχτιᾶς τὸ ἄσμα τῶν Σειρήνων τῆς ζωῆς.

Ἄλλὰ σεῖς καὶ ἐγὼ δὲν ἀκοῦμε. Ὁλος αὐτὸς ὁ τραλὸς τοῦ κόσμου θόρυθος δὲν φαίνεται νὰ γίνηκε γιὰ μᾶς. Εἰς τὴν ἁρμονικὴ αὐτῇ ζύμωσι ἔμεις φαινόμεσθε ξένοι καὶ κουφοί, χωσμένοι μέσα σὲ σκοτεινιασμένες χαραγμάδες.

Ἄλλὰ δὲν εἶμαι γιὰ πάντα καταδικασμένος στὸ ζωντανὸ αὐτὸ θάνατο. Ἔρχονται ἀνάρηδες ἢ στιγμῆς ποῦ ἡ ψυχὴ μου γίνεται μέρος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κόσμου καὶ αἰσθάνεται καὶ ἐπαναλαμβάνει τοὺς παλμούς, τῆς φωνῆς, τοὺς ἤχους. Δὲν ἔρχονται πολὺ συχνὰ ἢ στιγμῆς αὐτῆς—ὄχι· μὰ γυρίζουν μὲ τὴν κανονικότητα ἐνὸς ἀπόκρουστος βωλογοιῦ τῆς δημιουργίας.

Μοῦ φαίνεται τότε πῶς ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς μου σχίζει τὸ δρόμο ἐνὸς ἄλλου κόσμου, πῶς εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ περάσω μὲ γοργὸ πῆδημα ἓνα ποτάμι φωτεινὸ—γιὰ νὰ ξαναγυρίσω πάλι στὸ σκοτάδι.

Ἄλλὰ σ' αὐτῆς τὲς σύντομες καὶ διαβατήρικες στιγμῆς ζῶ πολὺ περισσότερο παρὰ ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ ποῦ τρέχει μέσα σὲ νέκρα, καὶ νοιώθω νᾶρχονται στὸ νοῦ μου λόγια ποῦ ποτὲ δὲν εἶπα· κι' αἰσθάνομαι νὰ μοῦ καίνε τὴν καρδιὰ πάθη ποῦ ποτὲ δὲν ἐδοκίμασα καὶ ν' ἀκούω νὰ μοῦ ψιθυρίζουν σ' αὐτὶ ἀπαντήσεις σὲ ἐρώτησες ποῦ ἐγὼ δὲν ἔκαμα.

Σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὲς στιγμῆς αὐτῆς βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου στὴ μέση τοῦ ἀπειρου καὶ τίποτε δὲν μοῦ κρύβεται, τίποτε δὲν μοῦ μένει ἄγνωστο, οὔτε ἡ ἄδολη ἐξομολόγησι τῶν πραγμάτων, οὔτε τὰ τρυφερὰ μυστικὰ τῶν καρδιῶν.

Καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου τόσο μεγάλον καὶ τόσο μονάχον! Βρίσκομαι εὐτυχισμένος ἐκεῖ ψηλά, σὲ τέλεια εὐδαιμονία, ἐγγίζοντας τὸ κάθε τί καὶ σιμώνοντας στὸ Θεό. Καὶ τότε νοιώθω τὴν γλυκάδα τῶν ἀπλῶν πραγμάτων, τῶν ἀγαπητῶν καὶ λησμονημένων. Καὶ δὲν μιῶ ἐγὼ πλειὰ στὲς στιγμῆς ἐκεῖνες, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος μιλεῖ μέσα μου δυνατὰ καὶ λὲς κι' ἀνοίγει μέσα μου μιὰ βρύση καὶ ξεχύνεται μὲ ἁρμονικὴ μονοτονία γιὰ νὰ δροσίσῃ τοὺς ἐρημίτες ὄλης τῆς γῆς.

Δοκιμάζω καὶ αἰσθάνομαι καὶ νοιώθω τὴ στιγμὴν ἐκεῖνη τὴν εὐτυχία τοῦ νὰ εἶμαι σύμφωνος μὲ τὸν ἄλλο κόσμον.

Τῇ στιγμὴν ἐκεῖνη βρίσκομαι σ' ἁρμονία μὲ τὰ πράγματα, ἔχω τοὺς ἴδιους παλμούς των, τὴν ἴδια των ἀναπνοή, περπατῶ μὲ τὸ δικό των βῆμα, μιῶ μὲ τὴ γλῶσσα των, ζῶ μὲ τὴν ἴδια των ζωῇ.

Ἄλλ' ὁ κόσμος, μόλις περάσῃ ἐκεῖνη ἢ στιγμή, ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆται καὶ νὰ ζῆ καὶ νὰ μιλῆ καὶ νὰ ψάλλῃ, ποῦ ἐγὼ μένω ὅ,τι ἤμουν προτιήτερα καὶ ξαναπέφτω στὸν ὕπνο μου, στὴ σιγῇ μου, στὸ θάνατό μου, στὴν ἀνθρώπινη ζωῇ, περιμένοντας, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, τὸ ξαναγύρισμα τῆς ἀπιστῆς καὶ διαβατάρικῆς στιγμῆς ποῦ θὰ ξανασυναντηθῶ μὲ τὴν κίνησι τῆς παγκοσμίου ζωῆς.

III

Ἄν ἤμουν σὰν κι' ἐσέ, φτωχὸ καὶ γέρικο τῆς κάμαράς μου βωλόϊ, φκειασμένο μονάχα ἀπὸ ρόδες κι' ἐλατήρια κλεισμένα μέσα σ' ἓνα μαῦρο ξύλινο κυδοῦρι, δὲν θὰ μ' ἐπίανε ἡ περιττὴ αὐτὴ μελαγχολία θυμοῦντας τὸν πένθιμο ρυθμὸ τῆς μονότονης ζωῆς μου.

Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι φκειασμένος, ὦ σιωπηλὸ βωλόϊ, ἀπὸ αἷμα θερμὸ καὶ νεῦρα ἀνήσυχα καὶ πόθους ποῦ δὲν φχαριστοῦνται μὲ τὸ ἀδύνατο.

Γιατί νὰ ὑποφέρω τὲς μακρυὲς σκοτεινὲς νύχτες καρτερῶντας μιὰ στιγμή φωτεινὴ, τὲς αἰώνιες ἡμέρες τῆς σιγῆς γιὰ μιὰ νότα τραγουδιοῦ ποῦ θὰ μπορέσω νὰ ψάλω κι' ἐγὼ μέσα στὴν ἄρμονία τοῦ σύμπαντος ;

Γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ ζῶ πάντα, νὰ ζῶ κάθε στιγμή καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, χωρὶς διαλείμματα καὶ χωρὶς νὰ καρτερῶ τὸ ξύπνημα τῆς ψυχῆς ; Γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ ἀκολουθῶ ἀδιάκοπα τὰ πράγματα στοῦ κύκλου τὰ γυρίσματα, παρὰ νὰ περιμένω τὴ στιγμή ποῦ κόβει τὴν ἀπελπιστικὴ μου νάρκη ;

Πάψετε λοιπὸν τὰ γέλια σεῖς οἱ ἄλλοι καλοχτενισμένοι καὶ κομφοντυμένοι καὶ καλοθρεμμένοι — στὸ κορμί μονάχα — κάτοικοι τῆς σφαίρας, ποῦ δὲν θέλετε ν' ἀκοῦτε, οὔτε τὸ παραμιλητό, οὔτε τὴν ἀλήθεια. Σὰς φαίνεται τάχα ὅτι ζῆτε ἐσεῖς πάντα, κάθε στιγμή ; Σὰς βεβαιώνω πῶς κι' ἐσεῖς ζῆτε μονάχα ὅταν ἡ φτωχὴ σας ὑπαρξὶ συμπέσῃ στὴν ὥρα σας μὲ τὴν ἀληθινὴ ὑπαρξὶ τοῦ κόσμου. Ὅλος ὁ ἄλλος καιρὸς δὲν εἶνε παρὰ μιὰ προσδοκία ζωῆς — χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνετε ἐσεῖς. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν ὥρα του κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν τὸ ξέρει καὶ δὲν τὴν καρτερεῖ χαμογελᾷ, ὅπως ἐσεῖς τὴ στιγμή αὐτὴ ποῦ μὲ διαβάζετε.

Κτυπᾶτε λοιπὸν βωλόγια . . . Κτυπᾶτε, ὦ καρδιὲς ἀνθρώπινες ! . . . Κτυπᾶτε ὅλα μαζί εὐθυμα ! Πάψετε μὲ σοβαρότη ὅλοι — ἄνδρες καὶ γυναῖκες — τὴν κωμωδία τῆς ζωῆς καὶ μὴ λησμονᾶτε νὰ τὴν συντροφεύετε κάπου κάπου μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Ἄλλὰ θυμηθῆτε ὅμως καὶ τὴν πικρὴ καὶ σιδερένια ἀλήθεια : Ἡ ζωῇ σας εἶνε σταματισμένη, σταματισμένη ἴσως γιὰ πάντα ! Πότε ἔρχεται γιὰ σὰς ἡ στιγμή τῆς γενικῆς συμφωνίας, τοῦ στιγμιαίου ξυπνήματος ; Πότε εἶνε ποῦ ὁ καθένας σας σηκώνεται, ξυπνᾷ καὶ ζωντανεύει ; Εἴσαστε εὐτυχησμένοι, ὦ σεῖς οἱ ἄλλοι κανονικοὶ καὶ ὑγιεῖς καὶ ἰσόρροποι — κατὰ τὴ γνώμη σας — ἄνθρωποι, ὦ σεῖς ποῦ εὐχαριστεῖσθε ἀπὸ τὸ ἀργοκίνημα τῆς καρδιάς σας καὶ ἀπὸ τὸ ἀδάμαστο τίκ — τὰκ τῆς ζωῆς σας.

Εἰσθε βέβαιοι ὅτι ζῆτε καὶ εὐχαριστεῖσθε ἀπὸ τὴν αἰώνια συμφωνία τῆς ἀκινήσιας σας.

Μὰ ἐγὼ ποῦ πάσχω τόση ταπείνωσι, γιατί αἰσθάνομαι πῶς εἶμαι πεθαμμένος καὶ θαμμένος μέσ' ᾗς τὸ σάρκινο κυβοῦρι τοῦ κορμιοῦ μου, ἐγὼ ποῦ κάπου κάπου διασχίζω γοργὰ γοργὰ τὴ σφαῖρα τῆς φωτιάς, δὲν μπορῶ νὰ υποφέρω πλεῖα τῆ ζωῆ αὐτῆ καὶ δὲν θέλω νὰ πληρώσω μὲ τόσες σιωπηλές ὥρες μιὰ στιγμὴ εὐγλωττίας, μὲ τόσες ἀτελειώτες ἡμέρες βλακείας μιὰ στιγμὴ ξυπνήματος τοῦ νοῦ.

IV

Ξέρω πῶς ἐσὺ εἶσαι ὑπομονετικό, ὦ γέρικο βωλόϊ τῆς κάμαράς μου, καὶ δὲν δείχνεις παρὰ στὰς ἑπτὰ λίγες στιγμὲς ζωῆς καὶ ἁρμονίας μὲ τὸ σύμπαν. Καὶ νά, ἡ στιγμὴ σου σιμώνει. Σὲ λίγο τ' ἀόρατα σφυριά τῶν βωλογιῶν θὰ κτυπήσουν ἑπτὰ φορές στὲς κρυμμένες καμπάνες των.

Τῆ στιγμὴν ἐκείνη θὰ ζωντανεύσης κι' ἐσὺ καὶ θὰ δείξης τὴν ἀλήθεια μέσα στὴν σιωπηλή σου νεκρότη.

Μὰ σὰν ξαναγυρίση ἡ σιωπή, ἐσὺ θὰ ἐξακολουθήσης νὰ δείχνης, ἤσουχο καὶ πιστό, τὴν ἴδια ὥρα, στὴν αἰωνιότη, ἐνῶ ἡ σφαῖρες τῶν ἄλλων βωλογιῶν θὰ τραβήξουν τὸ δρόμο των στοὺς μάταιους γύρους των.

Ἄλλ' ἡ στιγμὴ μου, ἡ θεία ἄπιαστη στιγμὴ, ἐπέρασε γιὰ μὲ... καὶ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίση.

Ἐνῶ ἐγραφα σιμά σου, ὦ γέρικο τῆς κάμαράς μου βωλόϊ, τὲς θλιβερὲς αὐτὲς γραμμὲς, αἰσθάνθηκα γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο ἐκεῖνο τὸ αἶσθημα ποῦ δὲν σοῦ εἶνε ξένο καὶ τόσα χρόνια τώρα γνωρίζεις μέσα στὴ σιωπὴ σου.

Καὶ τώρα πέρασαν ὅλα καὶ σβυσθήκαν. Καὶ βλέπω καὶ ἀκούω μονάχα ἐκεῖνο ποῦ ὅλοι βλέπουν κι' ἀκοῦνε. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου κουρασμένο, μὰ ἤσουχο ὁμως, φρόνιμο, πρακτικό καὶ λογικό... καὶ δὲν ξεύρω πῶς κρατοῦμαι καὶ δὲν σχίζω αὐτὸ ποῦ τόσην ὥρα, καθισμένος σιμά σου, ὦ γέρικο τῆς κάμαράς μου βωλόϊ, γράφω.

Ἄλλὰ σκέπτομαι....

Ρώμη

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

* Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἡλίθιοι ποτὲ δὲν συγχωροῦν.

* Ἡ γυνὴ γελᾷ ὅταν ᾗξέρη, καὶ κλαίει ὅταν θέλῃ.

* Αἱ καλλίτεροι καὶ τελειότεροι γυναῖκες εὐρίσκονται ὅλοι... εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

* Ὁ προορισμὸς τῆς γυναίκος εἶναι νὰ ἀγαπηθῇ. Ὅχι νὰ ἐνοηθῇ.